

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 163 (2017), **Duminica 1 după Rusalii**
(a Tuturor Sfinților)

Evanghelia: Matei 19, 32-33, 37-38; 19, 27-30*

Zis-a Domnul: „Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri; dar de cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor, de acela Mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri.

Cel ce-și iubește pe tatăl său ori pe mama sa mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce-și iubește pe fiul său ori pe fiica sa mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea sa și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine”.

Atunci Petru, răspunzând, l-a zis: „Iată, noi pe toate le-am lăsat și Ți-am urmat Ție. Deci, nouă ce ne va fi?” Iar Iisus le-a zis: „Adevăr vă spun că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la nașterea din nou a lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat frați sau surori sau tată sau mamă sau femeie sau țărini sau case pentru numele Meu, însutit va primi și viața veșnică va moșteni. Și mulți dintre cei dintâi vor fi la urmă, și cei de la urmă vor fi întâi”.

Sfinți și sfințenie

IPS Bartolomeu Anania

În această primă Duminică de după Rusalii sărbătorim sfințenia și pe sfinți. Ați ascultat pericopa evanghelică pe care Biserica a rânduit-o pentru ziua de astăzi. Sunt în ea cuvintele Mântuitorului pe care El le-a spus, pe de o parte, ucenicilor Săi, iar pe de alta, nouă, tuturor. Spune Domnul: "Cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri; dar pe cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor, de acela mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri".

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Așadar, prima cerință pentru ca cineva să devină sfânt este aceea de a-L mărturisi pe Iisus Hristos ca Fiul al Lui Dumnezeu și Mântuitor al lumii. Este esențial însă ca această mărturisire să fie făcută nu în taină sau în cerc restrâns, ci public, în văzul și auzul tuturor, fără nici un fel de sfială, rușine sau frică, limpede, răsunătoare, cu ecou în conștiințele semenilor și cu roade în ogorul lui Dumnezeu. Pe aceasta au înțeles-o cel mai bine Sfinții Apostoli. Spuneam în Duminica trecută, de Rusalii, cum Apostolii - fricoșii, lașii de ieri - prin puterea Duhului Sfânt au devenit curajoșii și îndrăzneții de azi, ieșind fără sfială în fața mulțimilor și propovăduindu-L pe Iisus Hristos în toată plenitudinea Lui, mai întâi acolo, în Ierusalim, apoi în Samaria, apoi în Antiohia, iar de aci, în special prin Sfinții Petru și Pavel, în toate cetățile și la toate popoarele din jurul Mediteranei, din Cilicia până în Spania, dar și înaintând prin Macedonia spre gurile Dunării, până'n vatra strămoșilor noștri, prin predica Sfântului Apostol Andrei.

Și de vreme ce L-au mărturisit pe Hristos cu voce tare și puternică, toți, absolut toți, fără excepție, au murit de moarte martirică. De la ei a învățat mărturisirea deschisă Sfântul Arhidiacon Ștefan, primul martir al Bisericii Creștine, cel care în fața tribunalului iudaic, în care clocotea ura și setea de răzbunare, L-a mărturisit răspicat pe Iisus Hristos ca Fiul al Lui Dumnezeu, pe Care el, atunci, înaintea morții Sale, într-o clipă de extaz, Îl vedea înconjurat de slava Părintelui Cereșc. Pentru această mărturisire, Ștefan a fost scos afară din cetate și ucis cu pietre.

Cu el, cu Ștefan, a început lungul șir al martirilor creștini, care, cel puțin în primele trei secole, adică până când la cârma imperiului a venit Constantin cel Mare, au suferit aspre prigoane din partea celor mai mulți din împărații Romei, care i-au târât în fața tribunalelor cerându-le să se lepede de credința în Iisus Hristos, să-L abjure în fața judecătorilor și'n fața uneltelor de tortură. Unii dintre ei, oameni fiind, au abjurat, fie că le-a fost frică, fie că și-au menajat familiile, devenind "căzuți", așa cum i-a numit Biserica; după ce trecea prigoana, ei puteau fi reprimiți în Biserică, cu multă greutate și după multe probe, dar fără dreptul de a intra în cler, adică de a deveni diaconi sau preoți.

Așadar, Biserica era destul de aspră cu ei, dar, din fericire, aceștia au fost puțini. Imensa majoritate au fost aceia care, întăriți de Duhul Sfânt și încurajați de semenii lor, L-au mărturisit pe Iisus Hristos în fața prigonitorilor, preferând să moară de sabie sau sulită, fiind încredințați că sufletele lor merg de-a dreptul la Acela Care îi așteaptă în pragul împărăției. (E momentul să vă amintesc că termenul de "martir" înseamnă martor, adică cel ce depune mărturie și care, prin aceasta, devine mărturisitor). Credința lor nestrămutată în ceea ce mărturiseau le-a dat putere, curaj și tărie în fața chinurilor și a morții. Numărul lor a fost imens, și tocmai de aceea nu-i cunoaștem pe toți. Jertfa lor a fost imensă, dar și roditoare, ceea ce l-a făcut pe marele apologet creștin Tertulian să afirme, printr'o frază celebră, că sângele

martirilor e sămânța din care crește Biserica. Asta înseamnă că în timp ce ei piereau, numărul creștinilor se înmulțea vertiginos pe măsură ce cunoșteau avertismentul rostit de Însuși Domnul: "Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar sufletul nu pot să-lucidă; ci mai degrabă temeți-vă de acela care poate ca și sufletul și trupul să le piardă în gheenă". Acest adevăr a fost cunoscut de sfinții martiri ai Bisericii Creștine, și de aceea au mers ei bucuroși la moarte pentru Hristos, convinși fiind că cei ce ofereau chinurile și moartea nu le puteau ucide decât trupul, nu și sufletul.

De aceea, dragii mei, această condiție esențială, aceea a mărturisirii deschise, a fost valabilă nu doar pentru credincioșii vremilor trecute, ci rămâne în picioare și pentru noi, cei de astăzi, ca și pentru cei din veacurile viitoare. Mă gândesc la aceia dintre noi, mai vârstnici - și mă gândesc cu destulă mâhnire și amărăciune - de vremea când în deceniile comuniste din țara noastră era interzisă mărturisirea deschisă a lui Hristos, interzisă era practicarea deschisă a Sfintelor Taine, era interzisă rugăciunea în public, mulți dintre noi au preferat să creadă în taină și să nu mărturisească deschis. Au socotit că așa e mai bine, să se menajeze pe ei înșiși, să-și menajeze serviciile prin care-și câștigau pâinea pentru ei și familiile lor, să-și protejeze copiii din școală sau universitate.

Pentru asemenea cazuri, nu noi avem căderea să judecăm, ca unii care nu dispunem de instrumentele necesare unei judecăți drepte, căci doar Dumnezeu este cel Care-l judecă pe fiecare în parte, numai El cunoscând motivațiile, scopurile și mijloacele, doar El cunoscând universul lăuntric al fiecăruia, adâncurile conștiinței, acolo unde se petrec arderile de taină ale ființei omenești. Dar dacă ne punem în față avertismentul Mântuitorului: "Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri; dar de cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor, de acela mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri". Cel puțin aceia dintre noi, care atunci, în vremi de restriște, nu au avut curajul să-L mărturisească deschis pe Hristos, să-L mărturisească cel puțin astăzi, când nu mai există primejdia unei astfel de mărturisiri.

Sursa: **IPS Bartolomeu Anania**, www.crestinortodox.ro

Vitamine duhovnicești

Un om care crede în Hristos este vesel, e plin de nădejde...

Ce să facem să scăpăm de împietrirea inimii?

Astea sunt lucruri care nu depind de un ajutor din afară. Astea depind de tine. Eu v-am dat o soluție. Nu să vă mângâiați cu faptul că le auziți. V-am dat un sfat: să fiți veseli. Cum să fii vesel poate să spună cineva când nu pot să fii? Dacă ești vesel, inima se desface și ea, este receptivă. Pentru că inima este adâncul cel mai adânc, cel

mai profund din toate organele noastre pe care le avem. Inima este făcută de Dumnezeu ca să poată sta și El în ea, nu este ca orice organ. Inima asta, pe care o avem noi și bate și punem mâna pe ea, este un simbol al inimii.

Inima este dincolo de ea. Are o profunzime dincolo de conștiință. Poartă în adâncul și în profunzimea ei acel punct extraordinar, pe care l-a făcut Dumnezeu chip și asemănare, acolo unde spune Mântuitorul: “vom veni cu Tatăl și locaș la el Ne vom face”. Asta este chipul și asemănarea, nu picioarele și ochii și urechile. Minte este un subordonat al inimii.

La inima asta cum ajungem?

Este foarte ușor. Bagă-ți mintea acolo și zi: “Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Deci, dacă ai o stare de veselie, de desconggestionare, de dispoziție, inima se desface și ea.

Ce înseamna asta: “Eu sunt amărât”? Cum ești amărât, când Hristos a înviat, când suntem înțelegători în ceea ce privește crucea pe care trebuie să o ducem și noi. Un om care crede în Hristos este vesel, e plin de nădejde, că Hristos nu-l lasă cu nici un chip. Și această stare continuă de veselie pe unde trăiești, este și o stare de rugăciune și o trăire creștină și de inimă prezentă la Dumnezeu. Pentru că asta este secretul: să ai inima prezentă. Pentru că Dumnezeu nu are nevoie de cunoștințele tale, știe ce vrei. Are nevoie de cererea ta, de atenția ta. Vezi, niște părinți, mama și tata, când văd pe copilul lor că-și pune toata nădejdea în ei, mor de dragul lui și nu știu ce să-i mai dea.

Sursa: **Părintele Arsenie Papacioc**, *Dialoguri*, Editura Areopag

Cum pot să-mi găsesc adâncul inimii?

Rezumând, am putea spune că trei sunt cheile care deschid adâncul inimii: cercetarea învățăturii Evangheliei, chemarea numelui Domnului și Sfânta Împărtășanie. Acestea trei descătușează energia ferecată în adâncul inimii. Cu această energie suntem înzestrați la Botez, însă o îngropăm prin viața noastră păcătoasă, prin nepriceperea și delăsarea noastră.

Dar să scoatem la lumină comoara dumnezeiască tăinuită înlăuntrul nostru, prin întipărirea în minte a câtorva cuvinte dumnezeiești, care ne insuflă în chip deosebit, și printr-o mai arzătoare râvnă pentru Sfânta Împărtășanie cu Trupul și Sângele lui Hristos. Și să nu încetăm a chema Numele Domnului nostru Iisus Hristos, Nume care ne-a fost dat prin descoperire de Sus, care este nedespărțit de Persoana lui Hristos și care poate, prin urmare, să ne împărtășească energia Lui mântuitoare.

Sursa: **Arhimandrit Zaharia Zaharou**, *Omul cel tainic al inimii (I Petru 3, 4)*, Editura Basilica, București, 2014